

Arum italicum en A. creticum

Het is een bekend verschijnsel: binnen een bolgewas is de ene soort bijzonder populair, terwijl een sterk erop lijkende soort nauwelijks enige bekendheid geniet. Peter Knippels selecteerde voor BloembollenVisie vijf van dergelijke voorbeelden, en licht ze in deze serie kort toe. In de eerste aflevering twee soorten Arum.

Tekst en foto's: Peter Knippels

Het geslacht Arum omvat 26 soorten die voorkomen in Europa, het Midden Oosten en centraal Azië, met name in gebieden met droge en warme zomers (Bown, 2000). Twee soorten komen van nature voor in Nederland: *A. italicum* en *A. maculatum*. De meeste Europese Arumsoorten die het best onder geconditioneerde omstandigheden gekweekt kunnen, of beter moeten, worden. Dit houdt in dat ze beschermd worden tegen weersomstandigheden op enig moment van het kweken. De meest bekende soorten uit Europa die hieronder vallen zijn *Arum creticum* en *A. nigrum*.

Van *Arum italicum* is de subspecies 'Marmoratum' het meest bekend en wordt ook wel aangeduid als *Arum marmoratum*, dus als apart soort. *Arum italicum* 'Marmoratum' vormt grote, getekende (gemarmerde) bladeren die bijna rechtop staan. De bladeren van het soort zijn kleiner en bezitten bijna géén tekening. Ook de bloeiwijze, met het rechtopstaande schutblad, is kleiner bij *Arum italicum*. Het meest opvallend bij beiden is de bloemsteel met de rode bessen. Naast de subspecies 'Marmoratum' zijn de volgende subspecies of variëteiten beschreven: *albispatum*, 'Chameleon', *italicum* en *neglectum*.

Arum italicum 'Marmoratum'

Arum creticum

Arum creticum heeft zijn habitat in Griekenland en het zuidwesten van Turkije. Ik heb de knollen van deze plant uit Australië gekregen. In Europa worden de knollen nauwelijks aangeboden. *Arum creticum* heeft eenzelfde groeien bloeiritme als *A. italicum*, alleen bloeit de plant eerder: in april-mei. De bladeren van *A. creticum* zijn pijlvormig, groen zonder tekening en groeien bijna horizontaal. De bloeiwijze, het schutblad, is crème tot geel van kleur. Ik heb een kloon met schutbladeren die bijna fel geel van kleur zijn. De bloeiwijze geurt licht en trekt vliegen aan. De planten zijn enigszins winterhard, met als voorwaarde dat de grond waarin de knollen staan niet al te vochtig mag zijn in de winterperiode. De Australiër, van wie ik mijn knollen heb gekregen, heeft mij wel eens verteld dat hij al zijn planten (bolgewassen uit alle windstreken) in potten teelt en dat het bij hem in New South Wales in de winter

goed kan vriezen. In de loop van de dag komt de temperatuur meestal wel boven het vriespunt. De grond in de potten blijft bevroren. De Arums hebben er geen last van, zo vertelde hij. Ik kweek de planten in potten of schalen in een mengsel dat voor driekwart bestaat uit zand en grind. Ik kweek de planten zo droog mogelijk in de herfst en winter. In het voorjaar mag de plant veel water hebben. Kwekers van alpine planten, waartoe deze Arum gerekend mag worden, kweken de planten vaak onder een afdak om de grond waarin de planten staan zo droog mogelijk te houden en zelf de watergift te kunnen reguleren.

Ik kan het niet laten om een derde soort kort voor te stellen: *Arum nigrum*. De knollen zijn langer dan breed zijn en zo lijken te staan. In oktober-november lopen de pijlvormige bladeren uit die bijna horizontaal staan. De bloeitijd is maart-april. De schutbladeren zijn aan de buitenzijde groen van kleur en aan de binnenzijde paars, variërend van licht tot donker. Soms kan de rand van het schutblad donkerder van kleur zijn dan de binnenzijde. *Arum nigrum* is beter bekend onder de onjuiste naam *Arum oriëntale*. Dit soort heeft zijn habitat in Kroatië en het noorden van Griekenland.

Literatuur en tips verder lezen en zoeken
Boeken

Bown, D., 2000. Aroids; Plants of the Arum Family. Portland Oregon (USA).

Internet

www.aroid.org: de website van International Aroid Society.